

СТИВЪН КИНГ

ПРЕВЪЗХОДНА ХАРМОНИЯ

Превод от английски: Стефан Георгиев, 2016

chitanka.info

Майка ми знае поговорки за всякакви случаи („И Стив ги помни всичките“ — чувам да казва жена ми Табита, забелвайки очи).

Една от любимите ѝ беше: „Млякото винаги придобива вкуса на онова, което стои до него в хладилника“. Не знам дали наистина важи за млякото, но със сигурност важи за стилистичното развитие на младите писатели. На младини пишех като Лъвкрафт, когато четях Лъвкрафт, и като Рос Макдоналд, когато четях за приключенията на частния детектив Лю Арчър.

Копирането на стила впоследствие изчезва. Малко по малко писателите изграждат собствен стил, уникален като пръстов отпечатък. Следите от писателите, които си чел, докато си се оформял като творец, остават, но според мен в крайна сметка ритъмът ти на мислене (който според мен е отражение на мозъчните вълни) излиза на преден план. Накрая никой не пише като Елмор Ленард, освен Ленард, и никой не пише като Марк Твен, освен Твен. Все пак от време на време копирането на стилове се връща, особено когато писателят се сблъска с някой нов и прекрасен метод на изразяване, който му посочва нов начин на виждане и говорене. „Сейлъмс Лот“ беше написана под влияние на поезията на Джеймс Дики, а ако „Роуз Модър“ на места изглежда така, сякаш е писана от Кормак Маккарти, то е защото, докато съчинявах въпросната книга, изчетох всичко от Маккарти, до което успях да се добера.

През 2009 г. редактор в „Ню Йорк Таймс Бук Ревю“ ме попита дали бих написал две

рецензии: за „Реймънд Карвър — писателски живот“ от Карол Скленика и за сборника с разкази на Карвър, публикуван от „Лайбръри ъф Америка“. Съгласих се най-вече за да изследвам някои нови територии. Въпреки че съм „всеяден“ читател, незнайно защо бях пропуснал Карвър. Голямо бяло петно за писател, постигнал литературна зрялост почти едновременно с Карвър, ще кажете, и няма да сбъркате. В моя защита ще цитирам следното: „Quot libros, quam breve tempus“ — „Толкова много книги, толкова малко време“ (дори имам тениска с този надпис).

Така или иначе бях поразен от чистотата на стила на Карвър и от чудесното напрежение, присъщо на прозата му. Всичко е на повърхността, а тя е толкова прозрачна, че читателят вижда отдолу жива вселена. Обикнах тези разкази, обикнах и американските несретници, за които Карвър пише с толкова голямо разбиране и нежност. Да, човекът беше пияница, но имаше чудесен стил и голямо сърце.

Написах „Превъзходна хармония“ малко след като изчетох трийсетина разказа от Карвър, ето защо надали е изненадващо, че разказът е в стила на този автор. Ако го бях написал на двайсет години, вероятно нямаше да е нищо повече от нескопосано копие на творбата на по-добър писател. Но понеже го написах на шейсет и две, стилът ми се различава от неговия — за добро или за зло. Подобно на мнозина велики американски писатели (на ум ми идват Филип Рот и Джонатан Францен) и Карвър като че ли няма особено развито чувство за хумор. От друга страна, аз откривам смешни неща в почти всичко. Хуморът в този мой разказ е черен, но по мое мнение често точно този хумор е най-

добрият. Защото (навярно ще се съгласите с мен), когато става въпрос за смърт, какво друго му остава на човек, освен да се засмее?

Женени са от десет години и дълго време всичко беше наред, даже идеално, но сега се карат. Карат се често, и то все за едно и също. Кавгите им са като обикаляне в кръг. На Рей понякога му се струва, че участва в кучешка гонка. Когато спорят, те са като хрътки, впуснали се в преследване на механичен заек. Пред очите им се изреждат едни и същи гледки, но те не ги виждат. Виждат само заека.

Според него всичко щеше да е различно, ако имаха деца, но тя не може да зачева. Когато след дълго протакане си направиха изследвания, лекарят каза, че проблемът е в нея. Година по-късно той й купи куче — Джак Ръсел териер, който тя кръсти Бизнес.

Мери произнася името буква по буква, когато някой прояви любопитство. Много държи хората да схващат шегата^[1].

Тя обожава кучето, но въпреки това не мирясва и скандалите продължават.

Пътуват с колата към „Уолмарт“, за да купят семена за райграс. Решили са да продадат къщата — не могат да си позволят да я задържат, — но Мери твърди, че няма да успеят, ако не оправят канализацията и моравата. Такива плешивини имали само тревните площи пред къщурките на бедняците. Лятото беше горещо, нямаше сериозни валежи. Рей й обяснява, че колкото и да са качествени семената, ако не завали дъжд, трева няма да поникне. Предлага да изчакат.

— Ще мине още една година и пак ще си киснем тук — мърмори тя. — Не можем да чакаме повече, Рей. Ще се разорим.

Когато тя заговори, лежащият на задната седалка Биз я изпива с очи. Гледа и Рей, когато той заговори, но невинаги. Обикновено гледа Мери.

— Какво си въобразяваш? — подхваща Рей. — Че ще завали, за да не се тревожиш, че ще се разорим ли?

— Заедно сме в тази каша, ако си забравил — вметва тя. В момента прекосяват Касъл Рок. Наоколо е мъртвило. Онова, което Рей нарича „икономика“, се е изпарило от тази част на Мейн. „Уолмарт“ е в

другия край на града, до гимназията, където Рей работи като портиер. „Уолмарт“ има собствен светофар. Хората се шегуват по този въпрос.

— Да си скъп на триците и евтин на брашното — казва той. — Чувала ли си я тази поговорка?

— Милион пъти. От теб.

Той изсумтява. Стрелва поглед към огледалото за обратно виждане, кучето се е втренчило в жена му. Понякога мрази този навик на Биз. Хрумва му, че и двамата с жена му не са наясно какви ги дрънкат. Потискаща мисъл.

— И отскочи до „Куик-Пик“ — добавя тя. — Искам да взема една топка за рождения ден на Тали.

Тали е дъщеричката на брат й. Рей я смята за своя племенница, макар да не е съвсем сигурен, защото няма кръвна връзка с нея.

— В „Уолмарт“ също продават топки — обажда се, — и то поевтини.

— В „Куик-Пик“ има лилави. Това е любимият й цвят. Съмнявам се, че в „Уолмарт“ предлагат в този цвят.

— Ако няма, ще се отбием в „Куик-Пик“ на връщане. — Струва му се, че голяма тежест притиска главата му. Мери ще постигне своето. Винаги успява в подобни случаи. Бракът е като футболен мач, а той е куотърбекът на губещия отбор. Трябва да избере подходяща позиция. И да дава къси пасове.

— На връщане няма да е удобно за пресичане — обяснява жена му, сякаш са попаднали в задръстване, а не прекосяват с колата опустяло градче, където повечето магазини са обявени за продан. — Държа да е сега! Ще изтичам, ще купя топка и ще се върна за нула време.

„Няма как да изтичаш, скъпа, с тези твои сто кила“ — казва си Рей.

— Струват само деветдесет и девет цента — добавя тя. — Не бъди толкова скъп на триците.

„А ти не бъди толкова евтина на брашното“ — мисли си той, но казва:

— Купи ми пакет цигари. Свърших ги.

— Ако ги откажеш, ще пестим по четирийсет долара седмично.

Той пести, като чрез един приятел от Южна Каролина си набавя по дванайсет стека наведнъж. В Южна Каролина стекът е с двайсет

долара по-евтин. Това са много пари, дори и в днешно време. Не че не се опитва да икономисва. Казвал ѝ е преди и пак ще ѝ повтаря, но какъв е смисълът? Влиза през едното ухо, излиза през другото. Куха кратуна, нищо не се задържа вътре.

— Пуших по две кутии на ден — обяснява търпеливо. — Сега пуша по-малко от половин кутия. — Всъщност често пъти пуши повече. Мери го знае и Рей си дава сметка, че тя е наясно. Така е при продължителните бракове. Тежестта в главата му се засилва леко. Освен това вижда, че Биз продължава да се блещи в нея. Той храни проклетото псе и изкарва парите за храната му, но то гледа нея. А уж са умни тези териери.

Завива към „Киук-Пик“.

— Купувай си от Индиан Айлънд, ако толкова са ти притрябвали — натъртва Мери.

— В резервата от десет години не се продават безмитни цигари. Това също съм ти го казвал. Ама кой да чуе? — Подминава бензиноколонките и паркира пред магазина. Няма тента. Слънцето е виснало точно над главите им. Климатикът на колата работи колкото да не заспи. Двамата се потят. Биз пъхти на задната седалка, сякаш се хили.

— Е, крайно време е да ги откажеш — обявява Мери.

— А ти трябва да откажеш кексчетата „Литъл Деби“ — затапва я той. Съжالياва, задето не се сдържа, защото знае колко чувствителна е на тема телесно тегло, но думите сами изскачат от устата му. Не може да ги задържи. Пълна мистерия.

— Не съм ги докосвала от години — възразява тя.

— Мери, кутията е на най-горния рафт. Двайсет и четири парчета. Зад пакета с брашното.

— *Шпионираш ме, а?* — Лицето ѝ пламва и той си спомня някогашната Мери, когато все още беше красива. По-точно — хубавичка. Всички казваха, че е хубавичка, дори и майка му, която по принцип не можеше да я понася.

— Търсех отварачката — пояснява Рей. — Бях си купил крем лимонада, но в старомодна бутилка с капачка.

— Търсил си отварачка на най-горния рафт на проклетия шкаф!

— Отиди за топката. И ми вземи някакви цигари. Бъди послушно момиче.

— Не можеш ли да изчакаш да се приберем вкъщи? Толкова ли не можеш без пустите цигари?

— Купи от евтините, ако искаш. Куча марка — викат им „Превъзходна хармония“. — Вкусът им е като на изсъхнали кравешки лайна, но за него това не е проблем. „Де да можеше да спре да мрънка. Не ми се спори на тази жега.“

— А къде смяташ да пушиш? В колата, предполагам, за да се надишам с отрови.

— Ще сваля стъклото. Както винаги.

— Отивам за топката, а като се върна, отскочи и ти до магазина, щом толкова държиш да изхарчиш четири долара и кусур за отрова, причиняваща рак на белите дробове. Аз ще остана при бебчето.

Рей се дразни, когато тя нарича Биз бебче. Биз е куче и дори и да е умен, колкото твърди Мери, все пак сере на двора и лиже мястото, където преди му бяха топките.

— Купи си и няколко „Туинки“ — изръмжава й. — Или други сладкиши, които са на промоция.

— Толкова си гаден! — Мери слиза от колата и затръшва вратата. Мъжът й е паркирал твърде близо до грозната бетонна сграда и тя едва се промъква между колата и стената. Рей си дава сметка, че жена му усеща погледа му върху себе си; мисли си колко е напълняла, та едва промушва дебелия си задник. Дава си сметка как тя си мисли, че нарочно е паркирал близо до сградата, за да я затрудни, и може би е точно така.

Пуши му се, та му се плаче.

— Е, Биз, стари приятелю, сега сме само двамката.

Биз ляга на седалката и притваря очи. Може да се изправя на задните си крака и да се клатушка няколко секунди, когато Мери пусне музика и му нареди да танцува. А когато тя закачливо го укори, че е лошо момче, той отива в ъгъла и се обръща към стената. И все пак сере на двора, да му се не види.

Времето минава, а Мери никаква я няма. Рей отваря жабката. Започва да рови из купчината документи, търсейки забравени цигари, но удря на камък. Намира обаче „Хостес Сно Бол“ — шоколадово кексче, оваляно в кокос. Бодва го с пръст. Вдървило се е като труп. Нищо чудно, вероятно е на хиляда години. Дори на повече. Може би е пристигнало с Ноевия ковчег.

— Аз се троя с цигари, госпожа жена ми — със сладкиши — промърморва той. Разопакова кексчето и го хвърля на задната седалка.

— Искаш ли го, Биз? Хайде, лапай!

Биз го омиа на две хапки. После облизва падналите върху тапицерията кокосови стърготини. Мери щеше да побеснее, обаче не е тук да види какви са ги свършили.

Рей поглежда индикатора за гориво и вижда, че резервоарът е полупразен. Може да изключи двигателя и да свали стъклата, но тогава наистина ще се свари. Седи в напечената от слънцето кола и чака жена му да купи лилава пластмасова топка за деветдесет и девет цента, макар че „Уолмарт“ топките са с двацет цента по-евтини. Само дето са жълти и червени. Няма да се харесат на Тали. Принцесата признава само лилавите.

Продължава да чака, от Мери няма и следа.

— Дявол да го вземе! — изпъшква. Хладен въздух от климатика лъхва лицето му. Отново се запитва дали да не изключи двигателя, спестявайки малко гориво, после тегли една майна и на горивото. Мери няма да му донесе цигари. Дори и от евтините. Сигурен е. Обаче не се въздържа да я подкачи за кексчетата „Литъл Деби“.

В огледалото за обратно виждане зърва млада жена, която тромаво тича към колата. По-пълна е и от Мери; едрите ѝ гърди се поклащат под размъкнатата ѝ синя блуза. Биз я забелязва и започва да лае.

Рей сваля стъклото.

— Жена ви руса ли е? — изпуктява дебеланата. — Руса жена, обуа с маратонки? — Лицето ѝ лъщи от пот.

— Да. Отиде да купи топка за племенницата ни.

— Прилоша ѝ. Падна. В безсъзнание е. Господин Гош смята, че е получила инфаркт. Обади се на 911. Моля, елате.

Рей заключва колата и тръгва след жената. В магазина е доста по-хладно, отколкото в автомобила. Мери се е проснала на пода с разкрачени крака, ръцете ѝ са отпуснати до тялото ѝ. Лежи до телен цилиндричен кош, пълен с топки. На табелката отгоре пише: „ЗАБАВА ЗА ЛЯТОТО“. Очите ѝ са затворени. Сякаш е заспала върху застлания с линолеум под. До нея стоят трима души. Смуглият мъж с бежов панталон и с бяла риза явно е управителят — на защипания за джоба на ризата му бадж пише: „Гош, мениджър“. Другите двама са клиенти

— кльошав старец с оредяла коса, навярно прехвърлил седемдесетте, и някаква дебелана, по-пълна от Мери. По-пълна и от момичето със синята блуза. Рей смята, че би трябвало тя да лежи на пода.

— Господине, това вашата съпруга ли е? — пита Гош.

— Да — отвръща Рей. Струва му се недостатъчно, затова добавя.
— Да, моята съпруга е.

— Съжалявам, но мисля, че е мъртва — мълви управителят. — Опитвах се да я спася с изкуствено дишане, обаче... — Свива рамене.

Рей си представя как цветнокожият допира устните си до тези на Мери. Нещо като френска целувка. Вкарвал е въздух в гърлото ѝ точно до цилиндъра с пластмасови топки. Той коленичи и промърморва:

— Мери, Мери! — повтаря, сякаш се опитва да я събуди от дълбок сън.

Тя като че ли не диша, но как да е сигурен човек? Допира ухо до устата ѝ, не чува нищо. Усеца лек полъх по лицето си, но вероятно е от климатика.

— Човекът се обади на 911 — пояснява дебеланата. Държи пакет царевичен чипс „Бюгълс“.

— Мери! — казва Рей. Този път говори по-високо, но не може да се насили да вика, не и сега, когато е коленичил и е заобиколен от хора. Вдига глава и добавя, сякаш се оправдава: — Тя никога не се разболява. Здрава е като кон.

— Знае ли човек? — намесва се старецът. Поклаща глава.

— Както си стоеше, се свлече на пода — казва младата жена със синята блуза. — Без да обели и дума.

— Хвана ли се за гърдите? — пита дебеланата, стискаща пакет „Бюгълс“.

— Не знам — отвръща младата. — Май не. Поне аз не видях такова нещо. Просто падна.

До топките има полица със сувенирни тениски. На тях са щамповани тарикатски изречения от рода на: „В КАСЪЛ РОК С НАШИТЕ СЕ ДЪРЖАХА КАТО С КРАЛСКИ ОСОБИ, А АЗ ПОЛУЧИХ САМО ТАЗИ СМОТАНА ТЕНИСКА“ Господин Гош взима една и пита:

— Искате ли да ѝ покрия лицето, сър?

— Господи, не! — отвръща стреснато Рей. — Може да е само в безсъзнание. Все пак не сме лекари. — Зад управителя вижда как

трима тийнейджъри надничат през витрината, единият снима с мобилния си телефон.

Гош проследява погледа на Рей и се втурва към вратата, размахвайки ръце.

— Махайте се оттук! Да ви няма!

Хлапаците се ухилват, отстъпват назад, после се обръщат, подминават бензиноколонките и подтичвайки, се отправят към тротоара. Зад тях блещука опустялата централна част на града. Минава кола, от която пулсира рап. На Рей басите му звучат като откраднатите сърдечни пулсации на Мери.

— Къде е линейката? — промърморва старецът. — Защо още я няма?

Времето минава, а Рей продължава да стои на колене до жена си. Гърбът и коленете го болят, но ако се изправи, ще заприлича на зяпач.

Линейката най-после пристига — шевролет „Събърбън“, бял, на оранжеви ивици. Червените лампи мигат. Отпред е написано: „БЪРЗА ПОМОЩ — ОКРЪГ КАСЪЛ“, само че отзад напред, за да се чете в огледалото за задно виждане. Според Рей този начин на изписване е много хитроумен.

Слизат двама мъже в бяло. Приличат на сервитьори. Единият влачи количка, върху която е поставена бутилка с кислород. Бутилката е зелена и на нея е щампован американският флаг.

— Съжалявам — смотолевя мъжът. — Имаше катастрофа в Оксфорд, оттам идваме.

Другият забелязва Мери, лежаща с разкрячени крака и с ръце, отпуснати до тялото.

— Виж ти! — възкликва. Рей се изненадва от реакцията му.

— Още ли е жива? — пита обнадеждено. — Дали не е припаднала? Ако е в безсъзнание, дайте ѝ кислород, за да не получи мозъчни увреждания.

Господин Гош поклаща глава. Жената със синята блуза се разплаква. На Рей му се прииска да я попита защо циври, после изведнъж схваща. Мислено си е съчинила цяла история за него, съдейки по последните му думи. Хрумва му, че ако дойде в магазина след седмица и си изиграе правилно картите, тя ще му бутне от съжаление. Не че ще го направи, но би могъл. Ако му се прииска.

Очите на Мери не реагират на офталмоскопа. Единият парамедик се заслушва в несъществуващото ѝ сърцебиене, другият измерва несъществуващото ѝ кръвно налягане. Суетят се още известно време. Тийнейджърите се връщат, довели са приятелите си. Насъбират се и други зяпачи. Рей смята, че са привлечени от примигващите червени лампи на линейката, сякаш са насекоми, привлечени от включената лампа над входна врата. Гош отново се втурва към тях, размахвайки ръце. Те отново отстъпват. Когато управителят се връща в кръга, опасващ Мери и Рей, жадните за сензация зрители отново се приближават.

Единият парамедик казва на Рей:

— Съпруга ли ви е?

— Да.

— Съжалявам, господине, но е мъртва.

— О! — Рей се надига. Колената му изпукват. — Така ми казаха, но не бях сигурен.

— Света Дево, помилвай душата ѝ! — казва дебелианата с пакета „Бюгълс“ и се прекръства.

Гош подава на единия парамедик сувенирна фланелка, с която да покрие лицето на Мери, но онзи поклаща глава и излиза на улицата. Казва на малката групичка зяпачи пред магазина, че няма нищо интересно за гледане, сякаш някой ще повярва, че наличието на мъртва жена в „Куик-Пик“ е безинтересно. После издърпва от линейката носилка. Прави го с привичен жест и с лекота, защото краката ѝ са сгъваеми. Оплешивяващият старец задържа вратата и парамедикът вкарва в колата смъртния одър на колелца.

— Уф, че топло — промърморва и избърсва челото си.

— Не е нужно да гледате, сър — подхвърля другият, но Рей наблюдава как слагат жена му на носилката. В единият край има старателно сгънат чаршаф. Покриват с него Мери. Сега тя прилича на трупове във филмите. Изнасят я отвън на жегата. Този път дебелианата фенка на „Бюгълс“ задържа вратата. Зяпачите са се отдръпнали на тротоара. Повече от трийсет човека стоят под безмилостното августовско слънце.

След като натоварват мъртвата, парамедиците се връщат. Единият държи клипборд. Задава на Рей около двайсет и пет въпроса. Рей не знае отговора само на един — за възрастта на жена му. После си

спомня, че тя е с три години по-млада от него, и казва: „Тя е на трийсет и четири.“

— Ще я закараме в „Сейнт Стивън“ — обявява парамедикът с клипборда. — Можете да шофирате след нас, ако не знаете къде е.

— Знам — отвръща Рей. — Какво? Смятате да ѝ направите аутопсия ли? Да я режете?

Младата жена със синята блуза изпъшква. Гош я прегръща през раменете ѝ и тя притиска лице към бялата му дреха. Рей се пита дали управителят я чука. Надява се, че не. Не защото Гош е цветнокож — хич не му пука за това, — а понеже вероятно е два пъти по-възрастен от нея. Възрастните мъже понякога се възползват, особено ако са шефове.

— Е, това не зависи от нас — обяснява парамедикът. — Но вероятно няма да се наложи. Тя е починала на обществено място, пред очите на много хора...

— Потвърждавам — обажда се жената с пакетчето „Бюгълс“.

— ... освен това по всичко личи, че става въпрос за инфаркт. Вероятно скоро ще можете да я закарате в погребална агенция.

Погребална агенция ли? А само допреди час с Мери спореха в колата.

— Не знам адреса на нито една погребална агенция — казва той. — Нямаме и парцел в гробищата. Че и защо да имаме? Тя е на трийсет и четири.

Двамата парамедици се споглеждат.

— Господин Бъркет, от болницата ще ви окажат съдействие. Не се безпокойте.

— Да не се безпокоя ли? Чувате ли се какво говорите?

Линейката потегля с включени светлини, но без сирена. Тълпата на тротоара започва да се разпръсва. Продавачката, старецът, дебеланата и Гош гледат Рей така, все едно е видна личност.

— Тя искаше да купи лилава топка за племенницата ни — промърморва той. — Малката има рожден ден. Става на осем. Казва се Тали. Кръстена е на една актриса.

Гош изважда от коша лилава топка и я подава на Рей:

— Подарък от мен.

— Благодаря, господине — отвърща Рей.

Жената с „Бюгълс“ се разридава и през сълзи измърморва:

— О, Света Дево!

Остават в магазина още известно време. Гош донася безалкохолни от хладилника. Напитките също са безплатни. Рей разказва това-онова за Мери, като пропуска да спомене караниците. Споменава, че през 2002 или 2003 на панаира на окръг Касъл ушитата от нея покривка за легло е получила бронзов медал.

— Адски тъжно — проплаква жената с „Бюгълс“. Отворила е пакета и черпи желаещите да хапнат чипс.

— Жена ми си отиде в съня — споделя старецът с оредялата коса. — Легна на канапето и не се събуди. Бяхме женени трийсет и седем години. Винаги съм мислел, че ще си замина пръв, но явно друга е била божията воля. Все още ми е пред очите... как лежи на канапето. — Поклаща глава. — Не мога да повярвам.

В един момент Рей си дава сметка, че няма какво повече да им каже; те също са изчерпали думите си. В магазина влизат клиенти. Господин Гош обслужва някои, с останалите се заема момичето със синята блуза. Дебеланата обявява, че е време да си върви. На излизане целува Рей по страната.

— Чака ви доста работа, господин Бъркет — казва хем строго, хем някак флиртаджийски. Рей си помисля, че и с нея би могъл да му се отвори парашутът.

Поглежда часовника над гишето. От онези с реклама на бира е. Почти два часа са изминали, откакто Мери се промуши между задницата на колата и стената на магазина. Чак тогава се сеца за Биз.

При отварянето на вратата на колата го лъхва гореща вълна, а когато се подпира с длан на волана, за да се настани на седалката, извиква и отдръпва ръката си. В купето вероятно е над петдесет градуса. Биз лежи по гръб. Мъртъв е. Очите му са помътнели. Езикът му е провиснал от устата. Зъбите му проблясват. По муцуната му са полепнали парченца кокос. Не би трябвало да е смешно, но е. Все пак не чак толкова, че да се залееш от смях, или както там се казва.

— Биз, стари приятелю — промърморва той. — Съжалявам. Съвсем те забравих.

Става му и тъжно, и смешно, докато гледа умрелия териер. Адски срамно е, че подобна печална гледка може да го развесели.

— Е, сега си с нея, нали така? — промърморва. Мисълта е тъжна, но и някак трогателна, и той се разплаква. Потресен е. Докато рони сълзи, изведнъж осъзнава, че вече може да пуши колкото си иска, при това навсякъде из къщата. Може да пуши дори на масата в трапезарията.

— Ти си с нея сега, Биз, стари приятелю — казва през сълзи. — Гласът му е глух и дрезгав. Добре че този път подхожда на ситуацията. — Бедната Мери, бедният Биз. Майната му на всичко!

Плачейки, притиснал под мишница лилавата топка, той се връща в „Куик-Пик“. Обяснява на господин Гош, че е забравил да си купи цигари. Надява се управителят да му подари кутия „Превъзходна хармония“, но щедростта на Гош не се простира чак дотам. Докато шофира към болницата с вкочанения Биз на задната седалка, Рей пуши цигара след цигара, без да свали стъклата ѝ с надут до дупка климатик.

Мислейки за Реймънд Карвър

[1] Шегата е в изписването на името на кучето: Biznezz — омоним с думата business — работа, бизнес. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.